

Arrest

nr. 248 000 van 22 januari 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 september 2020 van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar in België verblijvende partner van Poolse nationaliteit.

1.2. Op 9 september 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 58, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2020 werd ingediend door:
(...)”*

om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijzen van de relatie met EU'er en bewijs van het duurzaam karakter van de relatie.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij in haar synthesesemorie de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In een tweede middel voert de verzoekende partij in haar synthesesemorie de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht in haar synthesesemorie haar middelen toe als volgt:

“Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Artikel 47/1,1° van de Vreemdelingenwet stelt: (...)

Artikel 47/3 § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: (...)

Dat de verwerende partij stelt dat verzoeker als familielid van een burger van de Unie het bewijs moet leveren dat hij een relatie heeft met een EU'er en het duurzaam karakter en dus in casu moet bewijzen dat hij een duurzame relatie heeft met zijn Poolse vriendin.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat:

"... de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2020 werd ingediend door B.M. (...) om de volgende reden geweigerd: Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk bewijzen van de relatie met EU'er en bewijs van het duurzaam karakter van de relatie."

Verzoeker heeft echter wel een duurzame relatie met een Poolse vrouw, B.E. (...).

Dat verzoeker, ondanks dat hij niet vast samenwoont met zijn vriendin, kan bewijzen dat hij een relatie heeft met een EU'er.

Dat verzoeker niet alleen kan aantonen dat hij een relatie heeft met een EU'er, maar ook dat deze relatie duurzaam is.

Dat in dit geval de feiten niet zijn onderzocht.

Dat er geen behoorlijk onderzoek van de zaak is ingesteld.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

(...)

Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont.

Dat verzoeker een stabiel privé- en familiaal leven heeft.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn vriendin, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, maar dat er in casu geen ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M. is gedaan zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat verzoeker van zijn vriendin wordt gescheiden.

Dat deze inbreuk op het privéleven van verzoeker werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om de toekomst van verzoeker in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de persoonlijke private toestand van verzoeker.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* verwijst de bestreden weigeringsbeslissing naar de bepalingen van artikelen 52, §3 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24 april 2020 door de verzoekende partij werd ingediend, werd geweigerd omdat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, namelijk de bewijzen van de relatie met een Europeaan en het bewijs van het duurzaam karakter van de relatie.

De verzoekende partij stelt dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt, doch toont met haar betoog niet aan op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing motieven omtrent artikel 8 van het EVRM verwacht, wordt verwezen naar hetgeen wordt uiteengezet in punt 3.11. en volgende.

Uit het verzoekschrift blijkt daarnaast ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, waarop de betrokken aanvraag is gebaseerd en waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;”

Daarnaast bepaalt artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet wat volgt:

“§ 1.

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

3.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, daar zij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, met name bewijzen van de relatie met de burger van de Europese Unie en bewijs van het duurzaam karakter van de relatie.

3.7. De verzoekende partij stelt dat de motivering onjuist en onvoldoende is en dat de verwerende partij niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren rekening heeft gehouden en dat de verwerende partij stelt dat zij als familielid van een Unieburger het bewijs moet leveren dat zij een relatie heeft met de Unieburger en dus *in casu* moet bewijzen dat zij een duurzame relatie heeft met haar Poolse vriendin. De verzoekende partij herhaalt de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat zij echter wel een duurzame relatie heeft met een Poolse vrouw, B.E., dat zij, ondanks dat zij niet vast samenwoont met haar vriendin, kan bewijzen dat zij een relatie heeft met een burger van de Unie, dat zij niet alleen kan aantonen dat zij een relatie heeft met een burger van de Unie, maar ook dat deze relatie duurzaam is, dat in dit geval de feiten niet zijn onderzocht, dat er geen behoorlijk onderzoek van de zaak is ingesteld, dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen, dat de bestreden beslissing aldus geen afdoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

3.8. Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar, overeenkomstig artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet, toekwam om te bewijzen dat zij een duurzame relatie heeft met haar Poolse vriendin, mevrouw B.E. De verwerende partij wees de verzoekende partij hier uitdrukkelijk op, zo blijkt uit het administratief dossier. Vooreerst blijkt uit de *“aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”* van 24 april 2020 dat de verzoekende partij *“wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 10/06/2020 de volgende documenten over te leggen: bewijzen van een relatie met de burger van de Unie, bewijs duurzaam karakter van de relatie”*. Een brief van diezelfde datum uitgaande van een medewerker van het loket Vreemdelingenzaken, stad Antwerpen en gericht aan de verzoekende partij vermeldt verder als volgt: *“Uw dossier is op dit moment nog niet volledig. Op uw bijlage 19/19ter staan de documenten die ontbreken en de uiterste datum waarop u de documenten moet opsturen. Documenten opsturen? e-mail naar vreemdelingenzaken.opvolging@antwerpen.be, vermeld: naam, voornaam, geboortedatum of rijksregisternummer, scan het volledige document (voor- en achterkant, vertaling, stempels, apostille, legalisatie), Geen e-mail? Stuur een kopie van uw documenten per post naar: Stad Antwerpen- Loket vreemdelingenzaken, Grote Markt 1, 2000 Antwerpen.”*

De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. Door te stellen dat ze wel een duurzame relatie heeft met een Poolse vrouw, B.E., dat zij, ondanks dat zij niet vast samenwoont met haar vriendin, kan bewijzen dat zij een relatie heeft met een burger van de Unie, dat zij niet alleen kan aantonen dat zij een relatie heeft met een burger van de Unie, maar ook dat deze relatie duurzaam is, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij bij haar aanvraag de nodige stukken heeft voorgelegd. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Ze maakt dan ook niet aannemelijk dat niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren rekening werd gehouden, minstens toont zij niet aan met welke voorgelegde stukken de verwerende partij naliet rekening te houden. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de feiten niet zijn onderzocht en dat er geen behoorlijk onderzoek van de zaak is ingesteld, nu uit het voorgaande blijkt dat zij de nodige stavingstukken diende aan te brengen. Nergens blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag bewijsstukken heeft voorgelegd omtrent haar relatie en de duurzaamheid ervan, zodat het niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te oordelen dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij meent te kunnen aantonen dat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw B.E., staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.

3.9. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

3.10. In haar tweede middel zet de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM uiteen dat zij reeds geruime tijd in België woont, dat zij een stabiel privéleven en familiaal leven heeft, dat zij haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar vriendin, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft, dat het immers gaat om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag

raken aan de fundamentele rechten, *in casu* het fundamentele recht op een privé- en familielevens zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, dat een inbreuk op artikel 8 van het EVRM weliswaar is toegelaten als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, maar dat er *in casu* geen ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM is gedaan zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat zij van haar vriendin wordt gescheiden, dat deze inbreuk op het privéleven werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en van aard is om haar toekomst in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

3.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.12. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.13. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij een stabiel familiaal leven heeft, dat zij haar leven in België wenst verder te zetten samen met haar vriendin.

3.14. Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een familiaal leven heeft met haar vriendin en dat zij dat leven in België wenst verder te zetten, doch hiervan geen stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar vriendin en maakt in die zin dan ook geen beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.15. Daar de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig familie- en gezinsleven aannemelijk maakt, toont zij evenmin aan dat zij een op haar familie- en gezinsleven gebaseerd privéleven heeft dat beschermingswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Door louter te stellen dat zij reeds geruime tijd in België woont en haar leven in België wenst verder te zetten, maakt de verzoekende partij evenmin een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.16. Nu er geen beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient bijgevolg geen belangenafweging te worden gemaakt tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het betoog van de verzoekende partij dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft, dat het immers gaat om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, *in casu* het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, dat een inbreuk op artikel 8 van het EVRM weliswaar is toegelaten als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, maar dat er *in casu* geen ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM is gedaan zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat zij van haar vriendin wordt gescheiden, dat deze inbreuk op het privéleven werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en van aard is om haar toekomst in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen, is dan ook niet dienstig.

3.17. Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan niet ingezien worden hoe de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben. De verzoekende partij maakt aldus geenszins aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM *in casu* in overweging had moeten worden genomen.

3.18. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.19. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond. Het tweede middel is eveneens ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER